

Den skjulte skat

Salme til Diakoniens Dag 2011

Tekst: Iben Krogsdal

Melodi: Thomas Reil

Den skjulte skat er øjne, når de ikke kigger bort,
hvor nogen går med tunge skridt på gaden,
at ville møde dem, hvis liv er ørkesløst og hårdt
at høre, at de hvisker bag facaden

Den skjulte skat er mennesker, der tør at gøre stop
i værelser, hvor nogen er alene,
og træder ind på trods og slår et lukket vindu op,
så vintertræer pludselig skyder grene

Den skjulte skat er mødet, som vi bærer indeni,
det lille hverdagsmøde, når det gløder,
den tid, vi gav hinanden, og den gråd vi satte fri,
det fællesskab, som delte sorger føder

Den skjulte skat er smilene, der kommer af sig selv,
de stille smil vi sender ud mod andre,

imens vi knytter bånd og finder mod og stifter gæld
og lader os forundre og forandre

Den skjulte skat er den, som ingen sorg kan græde ud,
som fylder, når det sidste håb er ude,
som åbner sig i kroppen, hvor man hvisker efter Gud:
Jeg er så bange, sæt dig ved min pude

Den skjulte skat er styrken fra et stort og ukendt sted,
som sætter himmelspor i alt det kendte,
de fine spor af fødder, der gik frem af kærlighed
og gik med os i alle ting, der hændte

Den skjulte skat er håbet om, at alle ting kan ske,
at solen stråler trofast bagved natten,
at vi kan nå hinanden og i andres blik skal se
det stærke lys, der skinner og er skatten